

חיל שריון
נפל ביום כ"ז באייר תשכ"ז (06.06.1967)
בן 27 בנופלו
מקום מנוחתו בית העלמין הצבאי חדרה

טוראי ראשון

יעקב (ז'אקו) חקון
בן מרגו ויצחק

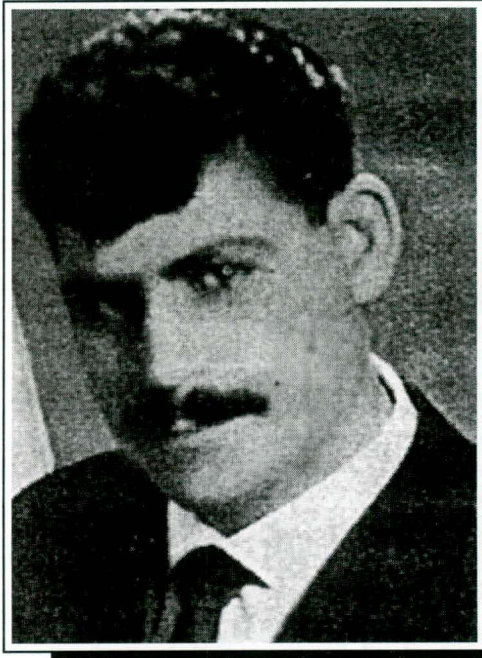

סיפור חייו

בן יצחק ומרגו. נולד ביום ו' בכסלו תש"א (6.12.1940) בטוניס. סיים את לימודיו היסודיים בבית הספר "אחד העם" בחדרה. רוח עליצות מילאה אותו תמיד ואהבת חיים היתה בו. הצטיין בספורט ובעיקר בכדור-יד. חביב היה על כל חבריו. למד גם בבית ספר תיכון של ערב. גויס לצה"ל בשנת 1957 ושירת בחיל השריון. כשהתחילו ימי המתיחות שלפני מלחמת ששת הימים וצה"ל גייס את אנשי המילואים קדרו פני יעקב כי הוא לא גויס, אך נאמר לו: "כשנצטרך בך נגייס אותך!" ואמנם הוא נקרא לדגל ושימש בתפקיד מכונאי רכב ותוך כדי ביצוע תפקידו בחילוץ המחלקה מתוך שדה מוקשים, בהיותה תחת אש חזקה של האויב, נפל בקרב; זה היה ביעבד ליד ג'נין ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967). יעקב גילה עוז רוח בקרבות, דבקות במטרה ותושייה והתנהגותו היתה למופת לחבריו לנשק. הניח אשה וילדה כבת שנה; בפברואר 1968 נולד לו בן שנקרא על שמו. הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בחיפה ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות בחדרה. ספרייה על שמו נפתחה ביולי 1968 במועדון השכונתי בחדרה ביזמת תושבי השכונה ובעזרת הוריו; ילדי השכונה ערכו מגבית בין התושבים לקניית ספרים. זכרו הועלה ב"הדרים", בטאון תלמידי בית הספר "אחד העם" בחדרה.

(דף זה חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

יזכור
אתר ההנצחה הממלכתי להללי מערכות ישראל

טר"ש חקון יעקב ז"ל
בן 27 בנפלו

טר"ש חקון יעקב ז"ל

בן מרגו ויצחק

נולד בתוניסיה

ב-ו' בכסלו תש"א , 6/12/1940

התגייס ב-1957

נפל בקרב

ב-כ"ז באייר תשכ"ז , 6/6/1967

במלחמת ששת הימים

שרת בחיל השריון

יחידה: מפח"ט 188

מקום נפילה: כפר יעבד

באזור: יהודה ושומרון

נקבר בחדרה

הותיר רעיה ובת

קורות חיים

יעקב, בן מרגו ויצחק, נולד ביום ו' בכסלו תש"א (6.12.1940) בטוניס. סיים את לימודיו היסודיים בבית הספר "אחד העם" בחדרה. רוח עליצות מילאה אותו תמיד ואהבת חיים היתה בו. הצטיין בספורט ובעיקר בכדור יד. חביב היה על כל חבריו. למד גם בבית ספר תיכון של ערב.

גויס לצה"ל בשנת 1957 ושירת בחיל השריון. כשהתחילו ימי המתיחות שלפני מלחמת ששת הימים וצה"ל גייס את אנשי המילואים קדרו פני יעקב כי הוא לא גויס, אך נאמר לו: "כשנצטרך אותך נגייס אותך!" ואמנם הוא נקרא לדגל ושימש בתפקיד מכונאי רכב ותוך כדי ביצוע תפקידו בחילוך המחלקה מתוך שדה מוקשים, בהיותה תחת אש חזקה של האויב, נפל בקרב; זה היה ביעבד ליד ג'נין ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967). יעקב גילה עוז רוח בקרבות, דבקות במטרה ותושייה והתנהגותו היתה למופת לחבריו לנשק. הניח אשה וילדה כבת שנה; בפברואר 1968 נולד לו בן שנקרא על שמו. הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בחיפה ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות בחדרה.

ספרייה על שמו נפתחה ביולי 1968 במועדון השכונתי בחדרה ביזמת תושבי השכונה ובעזרת הוריו; ילדי השכונה ערכו מגבית בין התושבים לקניית ספרים. זכרו הועלה ב"הדרים", בטאון תלמידי בית הספר "אחד העם" בחדרה.

יעקב חקון

יעקב נולד בטוניס. התחנך בבית ספר יהודי, בו למד עברית קרוא וכתוב. בגיל 9 עלה ארצה עם משפחתו שהתיישבה בחדרה. בעיר זו השלים את לימודיו היסודיים בית הספר "אחד העם", וזמן מה למד בבית ספר תיכון של ערב.

בגיל צעיר נאלץ יעקב לנטוש את ספסל הלימודים כדי לעזור להוריו שנתקלו בקשיי פרנסה בארץ. ב-1958 התגייס לצבא ושירת בחיל השריון.

לאחר שחרורו עסק בעבודות שונות, בקידוחי נפט, במוסך ולבסוף מצא עבודה קבועה כנהג משאית.

נפל במלחמת ששת הימים בקרב ביעבד ליד ג'נין בכ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967). הניח אשה ובת, רונית, כבת שנה.

בפברואר 1968 נולד לו בן הנקרא על שמו.

הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בחיפה ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בחדרה.

ביוני 1968 נפתחה במועדון השכונתי בחדרה ספרייה על שמו ביוזמת התושבים, הוריו וילדי השכונה.

יעקב חקון

ל ד מ ו ת ו

שש למלא תפקידו

חבריו ומוריו מספרים עליו: "לכל מקום היה יעקב מביא עמו רוח של שמחה ועליצות נפש שכן יעקב שלנו היה בחור עליז, שמח ואוהב חיים. אהב לרקוד ולשמות. זריז ואוהב תנועה; הצטיין בכדורגל ותחביבו השני היה כדוריד.

חביב מאוד על מכריו ששמחו להתרועע אתו הודות למזגו הטוב. הוא דאג להוריו והעמיס על כתפיו בגיל צעיר את עול הפרנסה. משנשא אשה היה בעל משפחה מסור ודואג.

כשהתחילו ימי המתיחות שלפני מלחמת "ששת הימים" וכל בחור טוב נקרא לשרת, וגם חיילי המילואים גוייסו בהמוניהם, קדרו פניו של יעקב והוא החל להתרעם על שפסחו עליו ולא גייסו אותו."

חייל מצטיין:

היה חייל מסור לתפקידו ולא נרתע משום משימה שהוטלה

יעקב חקון

עליו, תהיה קשה כאשר תהיה. יעקב אהב להושיט עזרה לחלשים ממנו מבחינה פיסית, ולא פעם היה נושא על שכמו תרמיל נוסף של חבר שהתקשה בהליכה במסעות הארוכים והמייגעים. לפעמים אף תמך בחבר שכרע מחמת תלאות הדרך. כשהיה בשרות סדיר הצטיין בשמירתו על סדר וניקיון, באימוני קליעה ובמשחקים ספורטיביים. כל אלה וחוש ההומור שלו ורוחו הטובה חיבבוהו מאוד על חבריו. בהיותו רגיש לפגיעות ובעל חוש מפותח מאוד לצדק היה רב את ריבם של אלה אשר נדמה לו כי נעשה להם עוול, וכך היה מעין מליץ יושר לחבריו הן בפני המפקדים והן בפני חברים.

נסיבות נפילתו

משנקרא למילואים שירת כמקלען בזחל של מפקד הפלוגה. נוהג היה להתבטא שתפקידו כמקלען מקנה לו בטחון רב יותר מזה שיש לחבריו בזחל"ם. על היחידה שעמה נמנה יעקב הוטל לכבוש את המוצבים של

יעקב חקון

יעבד הסמוכה לג'נין.

למרות השטח הקשה והממוקש, האש החזקה, החשיכה ועדיפות

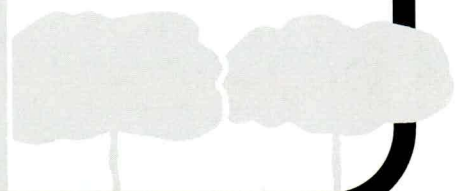
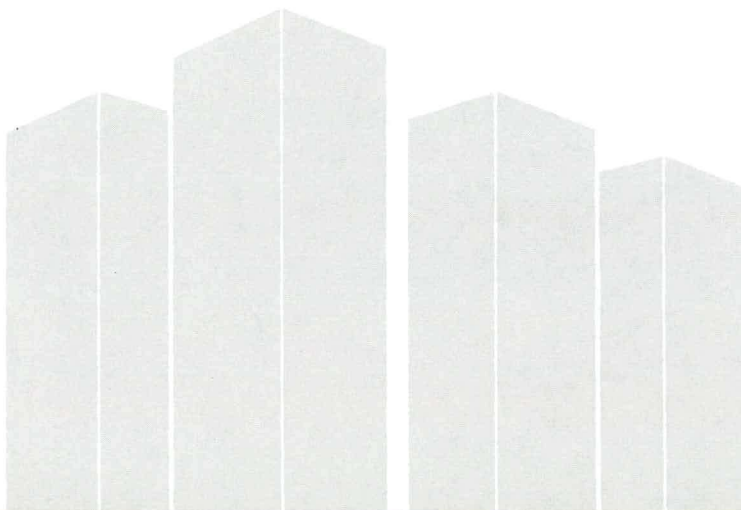
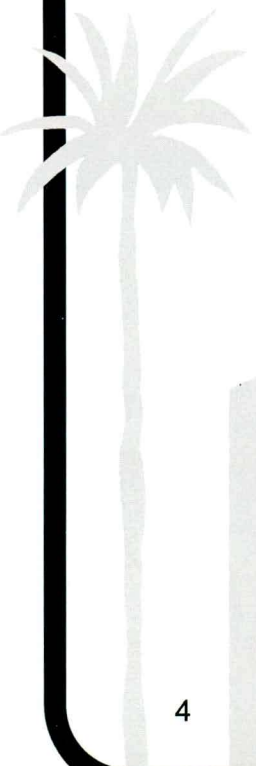
האויב בכלי נשק ובחיילים, הצליחה יחידתו לשתק את אש

האויב להסתער ולכבוש מוצב. יעקב המשיך להפעיל את המקלע

תוך כדי ביצוע תפקידו בחילוץ אנשים משדה מוקשים. תוך

כדי כך נפל בקרב כשהוא מגלה דבקות עילאית במטרה

ואומץ לב.

יעקב חקון

הנוף של בקעת ג'נין הוא נוף טיפוסי לשטחים הרריים. כרמי זיתים חצויים במשעולים, משובצים בחלקות שדה וגן. סביב הבקעה מתרוממות גבעות מוריקות ובדרומה מתרוממים הרי שומרון הפוריים והיפים. העיר ג'נין נטועה על מדרונות הגבעות ובתיה, בתי אבן יפים. בקצה העיר פרושים מחנות הפליטים, אלא ששלווה פסטורלית זו הסתירה מתחתיה מערכים מבוצרים של עמדות תותחים נגד טנקים, חפורות ובלתי-חפורות טורי שריון שהיטיבו להסתוות בין עצי הזית, ובין כל אלה- חיילי לגיון או אנשי המשמר הלאומי המגוייסים למחצה, האמונים בשימוש בנשק ומיטיבים לצלוף בו.

טורי השריון נעו בדרך המלך ממגידו וגבעת עוז, ובשעה חמש אחר הצהרים בערך על על הדרך המוליכה אל כפר-דן ואל יאמון. שני הכפרים האלה הסתירו בין שיפוליהם מערכי תותחים נגד-טנקים, סוללות תותחי-שדה ארוכי-טווח ובהם סוללת תותחי 155 מ'מ, שפגזיהם גרמו להרס רב בצד הישראלי של הגבול. מול מערכי הגנה אלה נקלעה חטיבת השריון,

יעקב חקון

שנעה באור יום, חשופה לכל פגיעה. אולם מהירות הפריצה, גודל הכוח והעוצמה ששפעה ממנו המיסו את לב הלוחמים. הם כאילו לקו בשיתוק, ישבו על מערכיהם כמי שכפאו שד ולא ירו אפילו פגז אחד. רק משעבר טור השריון כולו ובאו טורי החרמ"ש, רק אז התאוששו, ישבו אל תותחיהם, טענו פגזים ושילחו אש. אולם התנופה עשתה את שלה. אנשי החרמ"ש הרעננים נכנסו אל טבילת האש שזומנה להם ביעילות ובאומץ ותוך תנועה מהירה, תוך ירי מקלעים, ירדו הרגלים והתסערו על עמדות התותחים ובמקביל הדהירו נהגי הזחלמי"ם את כלי-הרכב וגרסו בזחליליהם את העמדות על יושביהן. מכאן על הכיבש הבא ממערב, מתוך שטח ירדן, לג'נין, נערך הכוח להתקפה מוחצת העתידה להיפתח עם שחר. בשעה שלוש לפנות בוקר, לאחר ששני הכוחות שפרצו ממזרח נערכו, פתח הכוח הראשון, שהגיח מכיוון יאמון וכפר-דן, בהתקפה רבתי על עורפה של ג'נין. אלא שלג'נין היה עורף קשות. וותיקי מלחמת העצמאות זוכרים את קשי עורפה.

יעקב חקון

זוכרים איך חדרו אליה, כבשו אותה, אך לא היה מי שיבוא לעזרתם בהדיפת התקפת הנגד והעיר שבה ונפלה לידי הלגיון למרות האבידות הרבות שנפגעו בעת כיבושה. גם הפעם היתה ג'נין מוקפת בשלוש חגורות הגנה. הפמינית היתה מוחזקת על ידי יחידות חי"ר מתוגברות בסוללות תותחי נ"ט. האיזור האמצעי כלל חגורת תותחי נ"ט ששלטה על דרכי הגישה האפשריים לטנקים והכוח הקדמי כלל 30 טנקים אמריקאים חדישים, מסוג פאטון, שנערכו במארב קדמי סביב דרכי הגישה לעיר. משינתן האות להתסער, רעם כוח השריון ושעט מטה כשלועיו יורקים אש לעבר העיר. ולפתע פילחו את האפילה פגזי סוללות התותחים, שהיו חבויים בכרמי הזיתים, מסוויים כהלכה ורק לאחר שנפתחה אש זו - יגעו הטנקיסטים, כי לפניהם מחסום נגד טנקים, שלצערם הרב היה גם מחסום יעיל. האש הירדנית היתה מדוייקת ומוחצת. אולם כאן לא היה מקום לשהיות. מרגע שהוחל בהסתערות יש לשטוף את החסימות, ולהפקיע את מעריכהם ולהתנגש עם מערך החי"ר, אלא

יעקב חקון

שהירדנים לא וויתרו. לא נשברו ועד שלא שעטו הטנקים ממש על עמדות התותחים ועד שלא נהרגו, התותחנים כולם - לא פסקה האש. זה היה קרב קשה, קרב איום. השרמנים הישנים של צה"ל דהרו אל האש הירדנית. נפגעו ופגעו ואז, כמו רעם משמים, הגיחו מן האגף הפאטוניים, שאיש לא ידע על קיומם והנחיתו מכה רצינית, פוגענית, שלא רק הפתיעה אלא אף גרמה לאבידות רבות. מיד נתפצל הכוח התוקף, חלקו הוסיף לרתק באש את תותחי הנ"ט וחלקו פנה לתקוף את הפאטוניים במטעים ובכרמים.

בבוקר יום שלישי, בעוד מתלקח הקרב הראשון של כיבוש ג'נין, נעה חטיבת שריון נוספת, שעקפה את ג'נין מצד מזרח ופניה אל תלפית שעל הדרך היורדת מג'נין מזרחה. בראש חטיבה זו נעה הסיירת, שאנשיה מאומנים בחדירה אל עומק מערכי-האויב, שאוזניה כרויות לקלוט כל רחש ולפרשן נכון. אנשים אלה - סומכים איש על רעהו, בוטחים בנשקם וזריזים בהפעלתו - נעו קדימה, כמשושים חיים, ובלשו אחר הנעשה

יעקב חקון

בשטחי האוייב שעל המורדות המזרחיים של הרי שומרון. על מפותיהם של הסיירים הצטייר מערך הקרב וההתקפה, שהתבסס על תנועת מלקחיים רחבה שקצותיהם מתקדמים בעיר שכם.

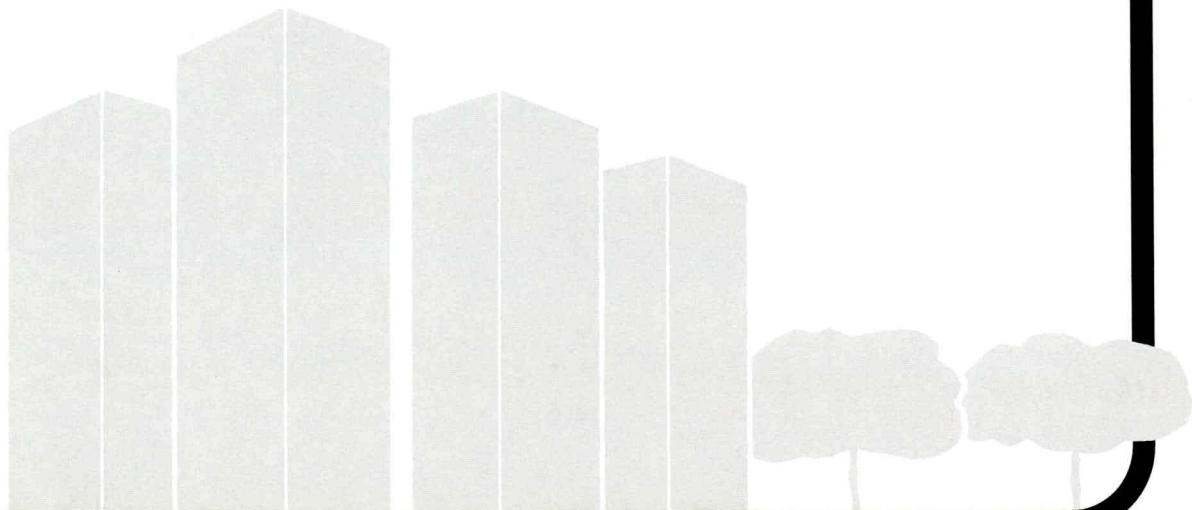
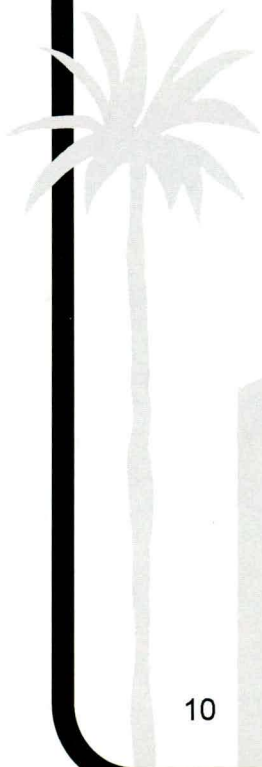
בטרם יחצו את הגבול, שמעו הסיירים והשריונאים ארת דברי ההסבר על הגזרה כולה. היה ברור לכולם כי בשטחים הרריים, השולט על הדרכים הוא השולט על האיזור. כל כך היה ברור כי כל פריצה המתבססת על ציר אחד בלבד, פותחת למתגונן אפשרויות הגנה יעילות ועל כן יש לפרוץ על צירים אחדים ובכך לאבטח, הדדית, את הכוחות כולם. ועוד היה ברור, כי הבנה נכונה של פני השטח והתכתיבים הנובעים מכך היא שתתן לתוקף את היכולת לתכנן כראוי את התקפתו.

מבטם החטו, והמנוסה של הסיירים ברשת הדרכים בצפון הגדה המערבית צייר את התמונה הבאה: שתי דרכים נכנסות אל ג'נין מצפון, מתלכדות בה ויוצאות ממנה בדרך אחד היורדת דרומה לכיוון שכם. דרך זו מתפצלת לשתיים. הדרך המערבית

יעקב חקון

יורדת דרומה, פונה מזרחה ומתאחדת עם דרך היוצאת מטול - כרם ושתייהן באות של שכם ממערב. דרך נוספת, מקלקיליה, מגיעה גם היא אל שכם ממערב. הדרך המזרחית היוצאת מג'נין מתחברת אל הכיש היחיד העולה מעבר-הירדן המזרחי, דרך גשר אדם (דאמיה) ומגיעה אל שכם ממזרח. אל העיר שכם עצמה, הלחוצה בין שני מדרונותיהם התלולים של הר גריזים והר-עיבל, אין גישה אלא דרך הפתח המערבי או הפתח המזרחי. השילטה על פתחים אלה - הוא השולט על שכם. שליטה על שכם, ג'נין וירושלים מנתקת את הגדה המערבית מעבר-הירדן. בבוקר יום שלישי נתהדקה תנועת המלקחיים סביב ירושלים, רוסקה הגנתה של ג'נין ולא נותר אלא לסגור על שכם ולהכניעה.

יד לבנים - חדרה

יעקב חקון
בן מרגו ויצחק חקון

06/06/67

כ"ז באייר תשכ"ז

נפל ביום